

אתנתא

בשבע 1065 | כ"ז בתשרי תשפ"ד, 12.10.23

ההתייצבות ההמונית של
אלפים להגן על הארץ
חושפת עד כמה הדור
של היום הוא דור מופלא

// דביר שרייבר

צילום: אייל מרגולין, פלאש 90

"עם ישראל מלא עוז, מלא כוח ומלא אמונה"

הסרטונים הקשים שמופצים מאז בוקרו של החג חושפים
טבח ממה שהתחולל ביישובי העוטף ובבסיסי צה"ל והוביל
את מדינת ישראל למלחמה על הבית ■ הרב אלי סדן, שלחם
במלחמת יום הכיפורים וזכר את התחושות הקשות שליוו
את אזרחי ישראל בימים ההם, מציין שהיום כמו אז, למרות
האתגרים העצומים העומדים לפתחו - עם ישראל בעל
תודעת הנצח נחוש להכות באויב בעוצמה ולהוביל לניצחון

// רבקי גולדפינגר

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

קהילות הקודש

איפה הייתם כשזה התחיל? מתי הבנתם שזה התחיל?

1 היה משהו קצת מוזר בסירנה של האמבולנס שנשמע מרחוק בזמן קריאת התורה בשמחת תורה בשכונת שערי חסד בירושלים. לרגע עברה לי בראש המחשבה שאולי זאת אזעקה, אבל מכיוון שאיש מהמתפללים במניין הוותיקן שבבית הכנסת קהל חסידים לא הראה סימני בהלה, חשבתי שסתם דמיינתי. באותם רגעים ממש, בעל הקורא קרא בחגיגות את הפסוקים האחרונים של התורה: "אשריך ישראל! מי כמוך!". סימני הקריאה כמובן לא מופיעים בגוף הפסוק, אבל הם הופיעו בקולו של בעל הקורא. תוך כדי הצצתי ברש"י, שהופך את הפסוק אפילו ליותר מרגש: "אשריך ישראל - לאחר שפירט להם הברכות, אמר להם: מה לי לפרוט לכם כל דבר? הכול שלכם". וואו. כולנו מכירים את הברכות שקוראים שוב ושוב בקריאת התורה של שמחת תורה: "לבנימין אמר: ידיד ה' ישכון לבטח", "ליוסף אמר: מבורכת ה' ארצו", "לזבולון אמר: שמח זבולון בצאתך" וכו' וכו'. אבל בעצם אחרי כל הברכות המפורטות של פרשת "וזאת הברכה", אומר משה רבנו: מה יש לדבר ולפרט? חבל על הזמן. הכול שלכם. נקודה.

וכאן מגיע החלק השני של הפסוק: "עם נושע בה", מגן עזרך ואשר חרב גאוותך". הישועה שלך מהקב"ה, מסביר רש"י. הוא חרב גאוותך. אז נכון, ממשיך משה רבנו, יש כאלה שלא יקבלו את זה: "ויכחש אויבך לך" - אבל "ואתה על במותימו תדרוך!". ושוב סימן הקריאה בקולו של בעל הקורא.

בימים האיומים שחלפו מאז בוקר שמחת תורה, אני מנסה למצוא עידוד בפסוק הזה. ואני בטוח שלא רק אני. הרי רבים רבים יצאו לשדה הקרב כשהם מלווים בברכתו של משה רבנו.

2 ועוד מחשבה שעברה לי בראש השבוע: בכל שבת אומרים בקהילות אשכנז לאחר הקריאה בתורה את תפילת אב הרחמים. "אב הרחמים, שוכן מרומים, ברחמי העצומים הוא יפקוד ברחמים החסידים והישרים והתמימים, קהילות הקודש שמסרו נפשם על קדושת השם". לא פעם כשאמרנו את התפילה המוזעזעת הזאת, שחבורה לאחר פרעות ת"ח ות"ט, עברה בי המחשבה כמה היא לא רלוונטית לתקופה שאנחנו חיים בה. נכון, למרבה הכאב, עדיין נרצחים יהודים על קידוש השם, אבל התיאור הנורא הזה - "קהילות הקודש שמסרו נפשם על קדושת השם" - הוא משהו ששייך להיסטוריה הרחוקה, לגלות. יש יחידים, ובמקרים קשים במיוחד גם משפחות, כמו למשל הטבח הנורא של משפחת פוגל באיתמר או משפחת גביש באלון מורה. אבל קהילות שלמות? זה כבר לא יקרה בדור שלנו. לעולם לא עוד.

אז זהו, שבשבת הקרובה, כשיאמרו את התפילה על "קהילות הקודש שמסרו נפשם על קידוש השם", היא תהיה, למרבה הזוועה, הכי עכשווית שיש: קהילת הקודש בארי, קהילת הקודש נתיב העשרה, קהילת הקודש ניר עוז, קהילת הקודש חולית, קהילת הקודש נחל עוז, קהילת הקודש כפר עזה. קהילות שלמות שמסרו נפשן על קידוש השם. הנאהבים והנעמים בחייהם ובמותם לא נפרדו. יזכרם אלו קינו לטובה עם שאר צדיקי עולם.

3 "איפה הייתם כששמעתם על...". נדמה לי שבמקרה של אירועי שמחת תורה תשפ"ד השאלה תישאל בנוסח קצת שונה. לא "איפה הייתם", אלא "מתי הבנתם". הרי בגלל קדושת החג והשבת לא קיבלנו את כל המידע מיד בהתחלה. לקח לו זמן להגיע. ובינתיים רצו שמועות איומות ונוראות. אגב, במבט לאחור מתברר שזהו מקרה נדיר מאוד שבו המציאות הייתה קשה הרבה יותר מכל גלי השמועות הכי הזויות ומפורכות.

אני באופן אישי הבנתי שאכן מדובר באירוע חמור מאוד, כשאל הסמטאות החגיגיות של שערי חסד, המלאות בעשרות מתפללים, בהם גם יהודים רבים מארצות הברית שעלו לרגל בחג הסוכות, פרץ רכב קטן, ובתוכו זיהיתי את סא"ל שלום אייזנר, תושב השכונה. הרכב שלו נעצר לרגע, בגלל ההמונים שהיו על

חורבות בארי, השבוע

הכביש, ואני ניצלתי את העצירה כדי לשאול אותו אם המצב חמור כמו שמספרים. הוא ענה במשפט מצמרר אחד: "הרבה יותר חמור מזה. תתפללו".

4 אייזנר שעט לעוטף עזה, ואני נכנסתי לאיטי למדרשת זיו לחוזרים בתשובה. בשנים האחרונות, ההקפות שם הן הדבר הכי שמח באזור כולו. מכל רחבי ירושלים (ובעצם מכל רחבי הארץ) באים להתרגש מההקפות של הצעירים שעד לפני רגע לא הכירו את התורה ועכשיו רוקדים איתה, חבוקים ודבוקים בה.

אבל הפעם האווירה הייתה אחרת לגמרי. לא "שישו ושמחו" אלא שירי תפילה בדמעות. "אנא בכוח", "והיא שעמדה", "אחינו כל בית ישראל". באותם רגעים אף אחד לא ידע בדיוק מה מתרחש עכשיו בדרום, אבל היה ברור שמדובר באירוע חמור, כי מיד אחרי האזעקה הראשונה התלמידים עלו לחדרים להדליק טלפונים, ואז התחילו להגיע הקריאות ליחידות המילואים. מדי כמה דקות נכנס לבית המדרש עוד תלמיד שהוקפץ ליחידתו ובא להיפרד מהרבנים ומהחברים ולקבל 'מי שבירך' לפני היציאה לקרב. תלמיד ועוד תלמיד ועוד תלמיד. רועי בן רינת. אילן פבל בן הלנה. תומר בן סיגל. איתמר בן אורית. זה הפך למין טקס קבוע שהרטיט את הלב בכל פעם מחדש: החייל המוקפץ מקבל את ספר התורה לידי, עומד במרכז המעגל, כל הישיבה (או מה שנשאר ממנה, אחרי שכל כך הרבה הוקפצו) שרה לו שיר חיוזוק, והרב אליהו אילני, ראש הישיבה, עושה לו 'מי שבירך' ארוך בכונה גדולה, כולל תוספות אישיות לכל תלמיד. בעיניים של רבים דמעות, אבל אף אחד לא מתפרק. להפך, אווירה של אמונה, של עוצמה. של "אל תירא ישראל, אל תירא". של "הושיעה את עמך וברך את נחלתך". של "תהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך".

מחפשים החלטה טובה ומחזקת לימים קשים אלה? עם כל הכבוד לקמפיין הקבוע שלי לדף היומי, השבוע מתחיל הלימוד היומי הכי בסיסי, הכי מחבר, הכי מעורר השראה: פרשת השבוע. לומדים כל יום קרוא אחד, כלומר קטע אחד קצר מתוך שבעת הקרואים שיש בכל פרשה. ביום ראשון לומדים את "ראשון", בשני את "שני", וכן הלאה, עד "שביעי" בשבת. נהוג לעשות את זה עם הפירוש היסודי של רש"י. זה לוקח משהו כמו חמש-שש דקות ביום. לפעמים קצת פחות, לפעמים קצת יותר. ולמי שקשה לו, כמוני, עם כתב רש"י, יש היום אינ' ספור מהדורות מנוקדות ומבוארות, כמו למשל זו של 'עוז

5 ועוד בעניין התפילות. כותב לי עו"ד רמי גורן: "רציתי לכתוב לך כבר לפני שבועיים שבאחת הפעמים שהצצתי ב'פטרייטים' שמעתי אותך מדבר על תא"ל עופר וינטר ומה שעשו לו על שהעז להזכיר את שם ה' ומספר פסוקים באיגרת שלו לחיילים לפני היציאה לקרב בצוק איתן. חשבתי שכדאי להביא לידיעתך את דבר ברכתו של אאמו"ר הרב שלמה גורן זצ"ל לחיילי צה"ל עם תחילת מלחמת ששת הימים כניגוד זועק לשמיים. מלחמת ששת הימים החלה ביום שני בבוקר, והודעה רשמית ניתנה בשעה 8:10 בשידור רדיו מתפרץ בכל הרשתות (היו אז רק קול ישראל - רשת א' ורשת ב' - וגלי צה"ל): 'האזינו להודעת דובר צה"ל: משעות הבוקר המוקדמות של היום מתחוללים קרבות עזים בין כוחות אוויר ושריון מצריים שנעו לעבר ישראל לבין כוחותינו שיצאו לבלום אותם'. סמוך לאחר מכן, בערך בשעה 8:30, עלה אבי לשידור בכל הרשתות ושידר את ברכת הרב הראשי לצה"ל לפתיחת המערכה. כאשר מקשיבים לדברים, פשוט קשה להאמין שזה באותו יקום שבו חי עופר וינטר. אני מצרף לך את ההקלטה המקורית. אני חושב שכדאי להביא לתודעת הציבור שאין כל עוון בברכה כזו, ושמי שנחשבים גיבורים לאומיים מיתולוגיים חיו עם זה בשלום לחלוטין".

6 הקשבתי להקלטה ההיסטורית והופתעתי. גם בני דורי, שנולדו הרבה אחרי מלחמת ששת הימים, יודעים לצטט בעל פה מה אמר הרב גורן אחרי שחרור הכותל. בעצם, זה יותר מלצטט. במהלך השנים הרי שמענו בהזדמנויות שונות, כל כך הרבה פעמים, את ההקלטה משחרור הכותל, עד שאנחנו ממש שומעים בראשינו את קולו של הרב גורן מברך-צועק: "מנחם ציון ובונה ירושלים!". והנה מתברר שגם שלושה ימים קודם, בפתח המלחמה, הרב גורן דיבר (אגב, בלהט לא פחות מאשר בשחרור הכותל), אבל הקטע הזה בכלל לא מוכר.

אז הנה הדברים שהיו יפים ומחזקים לאותה שעה גורלית, של תחילת המערכה של ששת הימים (בין היתר בעזה) לפני 56 שנים, ויפים ומחזקים גם לשבוע הקשה הזה. נא לדמיין אותם בקולו רווי הפאתוס של הרב גורן: "חיילי צבא ההגנה לישראל ביבשה באוויר ובים. ה' עימכם גיבורי החיל. 'שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם'. הנה בא היום הגדול לעם ישראל בצעדכם היום הזה לקראת המערכה הגדולה והמכרעת לישועת ישראל מאויביו שקמו עליו להכחידו ולהשמידו. חיילים יקרים, עיני כל ישראל נשואות כעת אליכם, אל ירך לבבכם, אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם, כי ה' אלוהיכם ההולך עימכם להילחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם'. לכו בכוחכם זה והושעתם את ישראל. 'אנא ה' הושיעה נא! אנא ה' הצליחה נא!'"

אמן. ●

והדר'. ואם יותר נוח לכם דרך המחשב, יש כמה אתרים שמציעים בקלות קריאה של הקרוא היומי עם רש"י, למשל ויקיטקסט.

ויהיה הלימוד היומי הקבוע הזה שנתחיל השבוע ונסיים בעזרת ה' בשמחת תורה בעוד שנה, לעילוי נשמת הנופלים והנרצחים, להצלת השבויים והנעדרים, לרפואת הפצועים, להצלחת הלוחמים, וכן - גם לשפיות של כולנו. יש משהו כל כך מנחם ומייצב בלימוד יומי קבוע. בטח כשהוא של ספר הספרים.

איך כתבה נעמי שמר? "מתוך החשכה אנחנו מבקשים: לקום מחר בבוקר ולהתחיל מבראשית". בשורות טובות.

מחזקים את כוחות הביטחון ביבשה באוויר ובים

נעבור את זה יחד

לוויתן הפרויקט הלאומי

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

קודם כול ננצה

בכל פעם שאנחנו חושבים שהיום כבר לא מייצרים אנשים כמו פעם, מגיע דור חדש ומראה לנו שהוא דגם משופר בהרבה

חטפנו חזק, עכשיו הולכים לא לשבור להם את העצמות, אלא לקרוע להם את הצורה. כמו הדברים המרטיטים שאמר השבוע הרב בני קלמנון, שבנו אלחנן הי"ד נפל בקרב גבורה בקיבוץ בארי: אני לא רוצה עכשיו דמעות. אני רוצה שהחיילים שלנו יילחמו בגאווה ויבינו שהם מתקנים את העולם, נלחמים ברוע.

שמחת תורה התערבב עם תשעה באב

בזמן שהבנים מגויסים בחזית, הנשים, הילדים וההורים מגויסים בעורף. מאז שצה"ל שחרר אותי ממילואים, לשמחתנו, ידעתי שאם שוב יקראו לי זה יהיה סימן שהמדינה במצב ממש גרוע. החדשות הטובות הן שלא גייסו אותי. זאת אומרת לא לצבא. בבית אני משובץ לתורנויות מטבח וסיוע בהחזקת ילדים קטנים על הידיים בזמן שאמא שלהם מנסה לחטוף כמה דקות כדי לאכול משהו. חזרנו שלוש שנים אחורה, לתקופת הסגרים של הקורונה שבה כולם בבית, אין לימודים, מנסים לעבוד תוך כדי שהנכדים יושבים לנו על הברכיים ועושים פרצופים לשותפים שלנו לעבודה ביום, ואף אחד לא יודע מה יהיה וכמה זמן זה יימשך. מה עושים? מנסים לשמור על סדר יום ושפיות: משחקים קצת ביחד, קוראים סיפור, מכינים עם הילדים עוגות לחיילים. אחר כך אופים עוד עוגות, אוכלים ארוחת צהריים (שניצל ועוגות), אופים קצת לחמניות ועוגיות, מכינים עוד כמה תבניות של עוגות ושולחים באהבה לחיילים שמגיבים בתודה גדולה ובתחינה נואשת להפסיק כי הם מוצפים באוכל, אבל אם אפשר לארגן להם מטענים ניידים לטלפונים זה יהיה ממש סבבה. עוד בליל שמחת תורה שמתי לב שהמנגינה של הפסוקים שלפני ההקפות דומה באופן חשוך מדי למנגינה של תשעה באב. אני מדבר על המנגינה האשכנזית כמובן. כי אם מעבירים את המנגינה של "אתה הוראת לדעת כי ה' הוא האלוהים" מסולם מז'ורי לסולם מינורי, מקבלים בדיוק את המנגינה של "איכה ישבה בדד העיר רבתי עם".

בליל שבת זה היה נראה לי כמו עוד דאחקה על האשכנזים שיש להם רק מנגינה אחת (בדרך כלל עם הרבה ניגונייני) ושגם השמחה שלהם נראית כמו תשעה באב. בבוקר גילינו שבאמת, בדור המופלא שלנו עדיין האור מתערבב עם החושך, שמחת תורה עם תשעה באב, הפצעים הפתוחים ממלחמת יום הכיפורים עם זוועות שמזכירות יותר פוגרומים מהגולה מאשר להיות עם חופשי בארצנו.

פתאום הסליחות האשכנזיות, שתמיד נראות לי כמו עודפים מהקניות של תשעה באב, מקבלות משמעות אקטואלית. שורות כמו "גולה וסורה קדורנית חשוכה, דמעתה מצויה בלחייה למשכה, דרוסה בעוטה נגוחה נשוכה", שתמיד בסליחות נורא קשה לי איתן כי איך אפשר לדבר ככה כשאנחנו משגשגים במדינה המתקדמת שלנו, פתאום כבר לא נראות מנותקות כל כך. ועדיין, ולמרות הכול, אנחנו כבר לא העם המושפל והבוזי של פרעות קישינב והפרהוד בבגדד. אנחנו כבר לא עם מפורד ומפוזר בין העמים, אנחנו רק מפורדים קצת בינינו לבין עצמנו, וחבל שרק בעת מלחמה אנחנו נזכרים שבעצם יש כמה דברים קצת יותר חשובים מהסוגיה הגורלית של כן או לא מחיצה בתפילת נעילה בכיכר דיזנגוף. ובכל זאת. העם הזה המפולג כל השנה, כיצד הוא קם כשהוא מריח סכנה. כן, לחיי העם הזה.

בסוף אנחנו ננצה. אין לנו ברירה אחרת. בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, לפעמים מצליחים לפגוע בנו חזק בגוף, אבל את הרוח היהודית הגדולה הם לא יצליחו לכבות. וזה משגע אותם. טוב מאוד, שישתגעו. שישתגעו. שישתגעו.

אנחנו ננצה. וזה לא ימנע מאיתנו לבכות, ולזכור, ולדרוש חשבון נפש ותיקון יסודי ועמוק. אבל קודם כול - ננצה. ●

בסוף אנחנו ננצה. אין לנו ברירה אחרת

בכל דור ודור עומדים עלינו
לכלותנו, לפעמים מצליחים לפגוע
בנו חזק בגוף, אבל את הרוח
היהודית הגדולה הם לא יצליחו
לכבות. וזה משגע אותם. טוב מאוד,
שישתגעו. אנחנו ננצה. וזה לא ימנע
מאיתנו לבכות, ולזכור, ולדרוש
חשבון נפש ותיקון יסודי ועמוק,
אבל קודם כול ננצה

סבתא שלי זיכרונה לברכה, סבתא שושנה, כמעט לא דיברה על השואה. מדי פעם הייתה נאנחת ואומרת, כאילו לעצמה, "ווי, מה הם עשו לנו". פה ושם, אחרי פיגוע או כשאיזה מחבל תורן איים להשמיד את ישראל, היא הייתה ממלמלת: "רק שייטנו לנו לחיות". למרות שהיא, כניצולת שואה, ידעה היטב שאת הזכות המוזהרת הזאת, לחיות, רק אנחנו יכולים לקחת לעצמנו. אף אחד לא יתנדב לתת לנו אותה במתנה.

לסבתא שלי היו כל הסיבות שבעולם לשקוע לתוך הטראומה. היא עברה את הזוועות האיומות ביותר, נותרה כמעט היחידה ממשפחה ענפה, עלתה למדינה ענייה ומוקפת אויבים שהשפה שמדברים בה שוברת שיניים, ובנוסף לכול התאלמנה בגיל צעיר. אבל היא תמיד אמרה: אני מאושרת.

סבתא לא הרשתה בשום פנים ואופן להעביר ביקורת על המדינה, על ראש הממשלה, ובמיוחד לא על צה"ל. כשמישהו היה מתלונן היא הייתה אומרת: "קשה לך? אז קשה. תרים את הראש ותמשיך הלאה". בשבעה שלה, אחת השכנות סיפרה איך פעם היא התלוננה באוזני סבתא שיותר מדי קשה בארץ ואולי הגיע הזמן לעבור למקום אחר. וסבתא שלי, שלא הייתה דברנית גדולה, שטפה אותה מכף רגל ועד ראש שככה לא מדברים על ארץ ישראל, ושכן אדם צריך להגיד תודה ולשמוח במה שיש לו.

נלחמים לתיקון עולם

לפני כמה שנים שודרה בטלוויזיה הסדרה התיאודית "סלאח, פה זה ארץ ישראל", על הקיפוח הממסדי של עולי מרוקו שנשלחו למעברת ירוחם. בפרק האחרון רואים את ותיקי ירוחם צופים בסרט על עצמם, ולפתע שתי נשים מבוגרות קמות בהפגנתיות. "אסור להגיד דברים רעים על ארץ ישראל", אומרת אחת מהן, ושתייהן יוצאות מהאולם.

האישה הזאת היא תאומה של סבתא שלי. טכנית היא נולדה בצפון אפריקה וסבתא שלי במזרח אירופה, אבל מהותית שתיהן אותו דבר. זה הדור המופלא ההוא של האנשים שבנו את המדינה במסירות ובהקרבה, אנשים מדגם שכבר לא מייצרים היום. או לפחות ככה אנחנו אוהבים להגיד לעצמנו. עד שמגיעה מלחמה. ביום ראשון הבן הגדול הצליח להתקשר לכמה דקות מהחזית המזרחית. "אנחנו בסדר", הוא אמר, "המורל גבוה, המוטיבציה בשמיים. בבקשה תשמרו גם אתם על המורל, אל תתעסקו בביקורת".

כשהתחילו להגיע הידיעות בבוקר החג הוא הדליק את הטלפון, קיבל הוראה להתייבב, עזב הכול ונסע. אחריו קיבלו צווי 8 גם הבן השני והחתן. השאיירו מאחוריהם נשים וילדים ואישה אחת שאמורה ללדת ממש בכל רגע. אף אחד מהם לא התלונן, לא קיטר, לא אמר לעצמו שאולי בעצם אפשר לחכות, לא חייבים להדליק את הטלפון באמצע החג. זה דור מופלא שכזה, אותו דגם משובח כמו פעם. אולי בעצם קצת יותר.

פתאום הסיפורים ממלחמת יום הכיפורים קמים לתחייה לנגד עינינו. חגי תשרי, הפתעה מוחלטת, קו הגנה מושקע שמתמוטט ברגע, אזעקות, הדי פיצוצים, גברים יוצאים מבית הכנסת וממהרים אל החזית. אבל הפעם הם מדווחים שהימ"חים מלאים, יש ציוד חדש מהניילונים, ממתקים בשפע, אוכל מסודר קצת פחות אבל כל השאר בסדר. חוץ מזה שהצבא החזק במזרח התיכון לא מצליח לארגן נעליים לחתן שלי, שלא הספיק לעבור בבית והגיע לנקודת הכינוס בסנדלים.

בשנת תשל"ד הרמטכ"ל דדו אמר על המצרים והסורים: "אנחנו נשבור להם את העצמות". בתשפ"ד הרמטכ"ל אולי נעלם לאיזה יומיים, אבל הקצינים והחיילים בשטח הם תלמידים מצטיינים של סבתא שלי. קשה? אז קשה. מרימים את הראש וממשיכים הלאה.

בית החולים **הציבורי** אסותא אשדוד
מחזק את ידי חיילי צה"ל, אנשי כוחות הביטחון וההצלה
בחזית ובעורף, תושבי הדרום וכלל אזרחי ישראל

יחד ננצח!

בית החולים מסוגן וערוך בעתות חירום כבשגרה

תכנים קשים מהמלחמה

מה עושים ואיך מתווכים לילדים? בחסות

מהאירוע, ולצבור ביטחון מהאפשרויות העומדות בפניו להתגונן ממצבים מסוכנים ושליילים. זה גם הזמן להזכיר לילדיכם שמלחמות ומצבי חירום הם חלק מהחיים (אפשר להזכיר לילדיכם את הקורונה) ושבסופו של המצב המיוחד אפשר להאמין שנחזור לשגרה ולפעילויות המוכרות לו. אפשר בשלב הזה להזכיר את הפעילויות הללו, שלא נשכחו במצב החירום, ושאליהם ילדיכם יוכל לחזור.

ילדיכם לא נרגע בשלב הזה? הוא עדיין נסער? תגובה סוערת יכולה להימשך כמה ימים. עזרו לו לפרוק את תחושותיו בפרק הזמן הזה. אם המצב אינו משתפר לאחר כמה ימים נוספים כדאי לפנות להתייעצות מקצועית.

זאת יש להתעניין, לשאול את ילדיכם מה הוא ראה, ולעודד אותו לספר לכם על התכנים הקשים. באופן הזה, ילדיכם יקבל תחושת ביטחון אשר תנבע מהתחושה שהוריו אינם חוששים להתעניין ולעסוק בחוויות המורכבות שהוא עבר. במידה וילדיכם מתקשה לספר, מומלץ לעודד אותו לספר בכל זאת, ולהסביר שברצונכם להשתתף בחוויה שלו ולהבין כיצד הוא מרגיש. באופן זה הוא לא ירגיש לבד.

להקשיב. ביחס לתכנים הקשים עצמם שילדכם יספר לכם - מומלץ קודם כל להקשיב. הקשבה טובה היא כזו בה אינכם מגיבים במהירות למה שאתם שומעים מתוך עולמכם האישי והתרשמותכם. כך, למשל, למשמע תוכן שמתאר תקיפה אכזרית, במקום לפסוק בנחרצות ("זה נורא", "ברברים", "צה"ל ינצח"), ובכך למנוע אולי מילדיכם להמשיך ולחלוק את אתכם את מה שראה, כדאי להתעניין ולבקש לשמוע עוד ועוד. בהקשר זה אפשר לומר לבקש - "ספר לי עוד", או לשאול - "מה עוד היה שם?".

במידה והתכנים נאמרים באופן מבולבל - סביר להניח שהבלבול משקף את תחושותיו של ילדיכם לנוכח מה שראה. במקרה שכזה כדאי לנסות ולכוון את ילדיכם לתאר את מה שראה באופן סיפורי עד כמה שניתן, עם ניסוח הכולל התחלה, אמצע וסוף. בהקשר זה אפשר לבקש למשל - "ספר לי מהתחלה", "מה קרה אחר כך?" או "מה רואים בסופו של דבר?".

להתחקות אחרי מה שילדיכם מרגיש. לאחר שהאזנתם, בסבלנות וללא שיפוטיות, למה שילדיכם סיפר לכם, זה הזמן לנסות ולהבין את תחושותיו המרכזיות. בלבול? עצב? פחד? כעס? אתם יכולים להציע פרשנות למה שהוא מרגיש, לפי דעתכם והתרשמותכם מהאופן בו דיבר אתכם. גם אם תתקשו בפיענוח תחושותיו המדויקות, תוכלו להתחקות אחריהן יחד אתו.

חזרה לשגרה. לאחר שהאזנתם והבעתם מעורבות בחוויה הקשה שילדיכם עבר, זה הזמן לסכם את שאירע ולחזור לשגרה. הדגישו בפני ילדיכם שגם אם נחשף לסכנה, יחד אתם מתגוננים בדרך הטובה ביותר מסכנות דומות. חזרה על הנחיות פיקוד העורף ועל נהלי הבטיחות יעזרו לילדיכם בשלב זה ליצור מרחק רגשי

חדשות, מומלץ לסגור את הטלוויזיה, או לכל הפחות לשמור עליה שקטה. בנוסף, כדאי לסכם על פרקי זמן משמעותיים בהם הילדים עוסקים בלמידה (אפשר ומומלץ במקביל לשעות בית הספר), בפעילויות חברתיות, תחביבים או במשחק. בומנים אלה כדאי להדגיש בפני הילדים - לא צופים בחדשות, וגם לא "משוטטים" ברשתות החברתיות, ככל שאתם מתרשמים שברשתות שאליהם ילדיכם חשופים יש מידע קשה לצפייה. כדאי לומר לילדים את הסיבה לכך: חלק מהמידע והמראות ברשתות לא מתאימים לילדים, ולכן לא כדאי להיות חשופים אליהם. באופן הזה, גם אם ילדיכם יצפה בתכנים קשים, הוא יוכל לחוש מרחק רגשי מסוים מהתכנים האלה, מכיוון שהוא יידע שהם אינם מיועדים אליו.

האם להגביל באופן אקטיבי את החשיפה? ומהי גיל?

במילה אחת: כן. אין כלל אחד בנוגע לחתך גיל מתחתיו כדאי לאסור על צפייה בתכנים קשים, אבל בהתאם להיכרותכם על ילדיכם ניתן להגביל צפייה גם באופן אקטיבי ובכלים מתאימים. יחד עם זאת, גם במקרה כזה כדאי לקחת בחשבון שילדיכם יכול להיות חשוף לתכנים ממקורות שונים, וייתכן שלמרות האיסור תכנים קשים יגיעו אליו. לכן, כדאי שהאיסור, גם אם הוא תקיף, לא יינתן באופן נוקשה וחמור - כזה שיקשה על ילדיכם לספר לכם על תכנים שראה.

אבל מה עושים אם הילדים נחשפו לחומרים קשים, והם מושפעים מכך?

להתעניין. ייתכן שאתם חושדים שילדיכם נחשף לחומרים קשים לצפייה. חומרים כאלו יכולים להיות תכנים קשים "מבחינה אובייקטיבית" (למשל סרטונים ברשתות החברתיות עם תכני אלימות קשים), אבל גם חומרים "רכים" יותר, אשר ייתכן שבעינינו כמבוגרים הם אינם חריגים בצורה יוצאת דופן, אבל על ילדנו, מסיבה כזו או אחרת, הם משפיעים באופן עוצמתי. כך או כך, במקרים כאלו מומלץ בראש ובראשונה שלא "לטאטא מתחת לשטיח". במקום

ירועי המלחמה ביממה האחרונה קשים ומסעירים את כולנו. למרבה הצער, בתקופתנו הסבל והקושי אינם שמורים רק למי שחווה את האירועים על בשרו - תחת אוזקות, מהיכרות קרובה עם משפחות שנפגעו, או חלילה כקורבן אשר חווה התקפה אלימה. "בזכות" אמצעי התקשורת והרשתות החברתיות באינטרנט אנחנו מוצפים במידע ובמראות קשים. הצפה זו יוצרת מעגל פגיעה נוסף, אשר משפיע על נפשנו. ילדים מושפעים יותר ממבוגרים מהמידע ומהמראות הקשים אשר מקיפים אותנו. על מנת לצמצם את ההשפעה המזיקה, לנו, כהורים, תפקיד חשוב בתיווך של המידע, קשה ככל שיהיה, אליו ילדינו נחשפים.

מה עושים?

מומלץ לצמצם ולהגביל את מידת החשיפה למידע ולמראות הקשים.

מומלץ להימנע מהשפעות שליליות עודפות על ילדיכם באמצעות צמצום של חשיפה. על מנת לעשות זאת, מומלץ לסכם ברמה המשפחתית על זמנים ספציפיים בהם כל בני המשפחה צורכים מידע אודות המצב, ועל פרקי זמן אחרים בהם בני המשפחה עוסקים בפעילויות יום-יומיות רגילות. בהמשך לכך, בומנים שאינם מיועדים לצריכת

חיים פינקלמן
פסיכולוג קליני מומחה ומדריך
מנהל מכון אפיקים לאבחונים פסיכולוגיים

יריב פאר, מנכ"ל חברת ההגנה ברשת רימון:

"כל הורה שפתח את החדשות והרשתות החברתיות השבוע וראה, אפילו חלק קטן מהמראות הקשים, קיבל אגרוף בבטן. מידי יום ילדינו נחשפים לאלימות קשה ברשת, אבל הפעם הממדים קשים במיוחד ועלולים להשאיר צלקות בנפשם של הקטנים. לנו כהורים יש אחריות לעשות הכל לצמצם את החשיפה של ילדינו ולתווך את החוויה. זוהי קריאת השכמה להורים להיות מעורבים בעולם הוירטואלי של ילדיהם, לעיתים הוא לא פחות אלים וקשה מהמציאות"

איזה גיבור על?

**תושבי העוטף, תושבי הצפון,
וכוחות הביטחון, אתם גיבורי העל
של כל בית ישראל!**

טיפים וכלים לשמירה על ילידנו והחוסן המשפחתי אל מול התוכן הקשה ברשתות החברתיות וברחבי הרשת

1	בתקופה הקרובה יתפרסמו ויופצו סרטונים אלימים במיוחד של החמאס. חסמו באמצעות אפליקציות סינון או מחקו את האפליקציות של הרשתות החברתיות מהסמארטפונים של הילדים- התכנים שם אינם מבוקרים ועלולים לגרום לנזק קשה.
2	הגבילו את זמן המסך של הילדים. שימוש מוגבר במסכים בימים כאלו עלול לגרום לחרדות ודיכאון. אפשרו זמן מסך איכותי לתכנים חינוכיים אותם אתם מבקרים באמצעים טכנולוגיים או באופן עצמאי.
3	העניקו לילדיכם אלטרנטיבות לזמן המסך. הפגישו אותם עם חברים או בני משפחה, מצאו פעילויות משותפות בבית, רתמו אותם לטובת הכנת מכתבים וחבילות לחיילים ולתושבי העוטף או כל משימה אחרת שתרחיק אותן מן החדשות והמסכים.
4	צמצמו חשיפה לחדשות: צפייה לא מבוקרת בחדשות מגבירה את רמת החרדה והלחץ. מומלץ לא להפעיל את הטלוויזיה והמחשב בכל שעות היממה. השתדלו להתעדכן מדי פעם בסמארטפון.
5	דברו עם הילדים כמה שיותר. תנו להם 'לאוורר' את כל מה שהם ראו וספגו. נסו כמה שפחות לאפשר להם להסתגר בחדרם והרגיעו אותם. הורה רגוע מסמל לילד שלו שהכל יהיה בסדר ומעניק לו תחושת בטחון.

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

תצמיה קרן ישועה

עם הזריחה של שמחת תורה תשפ"ד פרצה המלחמה העקובה מדם, אבל גם מהשבר הקשה הזה בוודאי תצמח הגאולה

עליות וירידות בגאולה

ועם כל זה, אחרי אירועי שמחת תורה, בליבי מנקרת שאלה שלא מרפה: האם לפנינו מתרחשת נסיגה בתהליך הגאולה? לא. אנחנו טסים במטוס שמוביל אותנו קדימה, ולפעמים המטוס נוטה לצד זה או לאחר, אבל הוא מתקדם. צא ולמד - מכל משבר שחל במהלך הקמת ההתיישבות ביהודה ושומרון יצא טוב. בוודאי כאז גם היום. כעומק הירידה, כעומק הצער, היגון והבלבול, כך יהיה גובה השמחה והבהירות. במלחמת השחרור נפלו חללים בשיעור הגבוה מאחוז מהאוכלוסייה, וקמה לה, אחרי אלפיים שנה, מדינה יהודית, שקלטה מיליוני אחים וצמח בה עולם תורה ענק. בעקבות מלחמת יום הכיפורים התחילה ההתנחלות המסיבית שמפירותיה הטובים אנו שבעים עד היום. גם מאסון זה עוד תצמח ישועה גדולה.

כך כותב הרב קוק בספר אורות על ההרוגים היהודים הרבים במלחמת העולם הראשונה: "היחידים הנספים בתוך שטף המלחמה - יש בהם ממידת מיתת צדיקים המכפרת, עולים הם למעלה בשורש החיים. מביאה ערך כללי לטובה ולברכה אל כלל בני העולם... וכתום המלחמה מתחדש העולם ברוח חדשה, ורגלי משיח מתגלים ביותר". איש לא מקל ראש באסונות הכבדים של כל כך הרבה יחידים ומשפחות ויישובים. הכאב לופת בגרון. אך לאחר תהליך ההתייחדות עם השכינה מתחילה לידה עם צירים כואבים, לידה שתוביל לביאת משיח בן דוד. כולי תפילה שריבונו של עולם יחליט ליילד את איילת השחר בזריקת אפידורל. בתוכנית האלוקית לשמחת תורה תשפ"ד יש תפקיד, בהובלת עגלת הגאולה בין הגאות לבין השפל עד לנקודת הגמר, והנה איילת השחר בוקעת ועולה.

בספרו הנפלא של הרב אלי הורביץ זצ"ל, שנרצח עם אשתו דינה הי"ד בחברון, מסופר שפעם מצא הרב את בתו הקטנה כשהיא עומדת מול המראה וצועקת: "אני לא גודלת...". קמעא קמעא. יש עליות ומורדות, ועקומת הגדילה של העם ושל תהליך הגאולה יכולה להשתטח. במלחמת יום הכיפורים הייתה תחושה של נסיגה. בימים ההם הורגש צורך בבירור אמוני עמוק בעניין מקומה של מלחמה קשה זו במהלך הגאולה. כך גם בסיפורו המדהים של הרב יהושע בן מאיר, שעסק במלחמה בפניו חללים רבים, חלקם תלמידיו האהובים. בחופשתו הראשונה, אחרי שבועות ארוכים שלא הגיע הביתה, נסע הרב בשעת לילה מאוחרת לירושלים, וסר לביתו של הרב צבי יהודה קוק זצ"ל. הוא דפק כמה פעמים בדלת, עד שהרב התעורר משנתו, פתח את הדלת ואמר: תן לי את המסמך. מספר הרב יהושע בן מאיר: "לא הבנתי. הייתי אחרי שבועות ללא מקלחת, בבגדי עבודה צבאיים, והערכתי שהרב אינו מזהה אותי. אמרתי לו: הרב, אני יהושע בן מאיר מהישיבה. והוא השיב: תן לי את המסמך. הרב הכניס אותי לחדרו, הושיב אותי ואמר: הרי יש לך הסכם עם הקב"ה איך תבוא הגאולה, ולדעתך הוא שינה ממה שכתוב בהסכם. אז תראה לי את ההסכם, נראה מה כתוב, ונחליט. שמעתי את דברי הרב, ובפעם הראשונה מאז פרוץ המלחמה פרצתי בבכי מר, ששחרר בי כאב ומתח שהצטברו בתוכי".

בימים אלו נדרשים כמה אנשים גדולים כמו הרב צבי יהודה, עם לב שאין בו מחיצות כלל. ואכן, עם ישראל ביפו ובתפארתו הוא עם נטול מחיצות עם חלל לב אחד ענק - חדר אחד ענק - "הביאני המלך חדריו". ●

איור: עדי דוד

איש לא מקל ראש באסונות הכבדים של כל כך הרבה יחידים ומשפחות ויישובים. הכאב לופת בגרון. אך בתוכנית האלוקית לשמחת תורה תשפ"ד יש תפקיד, בהובלת עגלת הגאולה בין הגאות לבין השפל עד לנקודת הגמר, והנה איילת השחר בוקעת ועולה

כשהילדים היו קטנים, בעלי היה מניף אותם גבוה ומגלגל אותם באוויר. כרגע הראשון הם נבהלו, החווירו וגם בכו, אבל לאחר זמן קצר הם הבינו שזה כיף להתגלגל ולהגיע גבוה, כמו כן כאשר הם בידיים הבטוחות של אבא אוהב. כך גם אנחנו. ריבונו של עולם עושה לנו סלטות באוויר. בתקופת הקורונה - הבלבול, התעתוע, שינוי סדרי עולם ותפיסת אפסות האדם - כל אלה התחילו לבקוע ולעלות. אבל זה לא מתקרב לטבח הנורא בשמחת תורה.

יצאנו מזוככים מתפילות הימים הנוראיים, עסקנו במצוות סוכה, ישבנו בצל קורתנו של ריבונו של עולם ורקדנו עם התורה. כולנו צחים כשלג. נכנסנו למערכה הזאת בנקודה הרוחנית הגבוהה ביותר שלנו. ואז זה הגיע, ואנחנו במלחמה. עוד יום כיפור נפל עלינו, והפעם בשמחת תורה. החומות הצבאיות, הגדרות האלקטרוניות וההרתעה הטכנולוגית הזכורה לטוב, הכול קרס ברגע אחד, עם הזריחה של שמחת תורה תשפ"ד.

שבעה בנים מגויסים למלחמה

בדיוק בשעה שבה המתפללים במנייני הוותיקן בשיבת שעלבים התחילו את תפילת העמידה של שחרית באמירת 'מוריד הטל' האחרון ו'אתה בחרתנו', פתאום נשמעו בומים עמומים יותר ועמומים פחות, ובהמשך גם אזעקת אמת, וטיל שנופל בקצה נוף אילון. שמועות מתחילות להתגלגל מפה לאוזן, עד ההבדלה החפוזה במוצאי היום הקדוש, שהייתה אות לפתיחת אמצעי התקשורת השונים, לתדהמה ולהרגשה שהכול חלום ביעותים שיתפוגג עוד רגע עם היקיצה, אבל לא. זאת המציאות.

ובהמשך הגיעה ההודעה על עוד בן ועוד חתן שנקראו ליחידותיהם, שבעה במספר. הם נפרדים עם תפילה וברכת הדרך, ואנחנו כולנו עם תהילים ותפילות קורעות שערי שמיים. האם זה קל להיות אם לשבעה מגויסים? ממש לא. בעלי לא מבין מדוע, הרי חוויתי מבצעים ומלחמות כאישה צעירה עם בעל מגויס. אני מסבירה שזה לגמרי אחרת, וזאת מכמה סיבות. ראשית כול, גדלתי קצת, ויש לי פרספקטיבה רחבה יותר, ומוסיף דעת מוסיף מכאוב. שנית, אני לא עסוקה בהישרדות היומיומית, בטיפול בילדים, אז המחשבות צפות ועולות. נוסף על כך, בעל יש אחד, אבל בנים וחתנים יש בשפע ברוך ה', והנה מתבשרים על אחד שמגויס, אחד ואחד, אחד ושניים, אחד ושלושה... ומדובר במגה אירוע. אבל החשוב מכול, אימא תמיד תרגיש שהיא צריכה לגונן על ילדיה, גם כשהיא יודעת שהם בידיים הטובות והבטוחות של אבא שבשמיים.

במה אני מתחזקת? בעם הנפלא שלנו. בבית אחת נפלו כל המחיצות, ומלוא כל הארץ נתינה ועזרה הדדית, עד שכל המחסנים מתפוקקים. העם בציון שופע אהבת עולם לחיילים, לפצועים ולמשפחות החטופים והנעדרים. תפילות בוקעות רקיעים, ואיש שמאל ואיש ימין נלחמים כאחים כתף אל כתף. ובכל זאת זה מורכב. ספר התהילים הפך לחברי הטוב. אני עסוקה בעזרה לכלות שתאריך חתונתן התבטל, ולגשות חיילים, מעבירה וובינרים בזום, מנסה להתנהל מול חמ"ל של נכדים ובנות וכלות בשלט רחוק, ומתחזקת בעיקר מהבנות והכלות הנפלאות שלי, שמחבקות את הקושי באהבה למען ניצחון עם ישראל. וכשאחד הבנים מהצפון שולח לי דברי תורה, אני ברקיע השביעי.

נלחמים על הבית!

הרי זהב מחבקת ומחזקת את תושבי עוטף עזה והדרום,
כמו גם את תושבי הצפון וכל בית ישראל.
בשעה זו אנו נלחמים על הבית של כל אחד ואחת מאיתנו.
ליבנו עם משפחות הנרצחים, אנו מאחלים רפואה שלמה
לפצועים ושיבה מהירה הביתה לחטופים. אמן!

מחזקים את
עם ישראל
שומדים על
הבטחון האנרגטי
יחד ננצח

קבוצת בזן
בתי זקוק לנפט בע"מ

"אין עוד בעולם מדינה שנלחמת
כל כך הרבה שנים על עצם
קיומה". הרב אלי סדן, ראש
מוסדות 'בני דוד' בעלי
צילום: אלישע חנקין

בגלל החרדה

המתקפה הנפשית של מחבלי החמאס מעזה גובה
אבדות כבודות בנפש של מאות אזרחים, אנשים, נשים
וטף, וחיילים שנרצחו ונחטפו בד בבד עם מחירים
כבדים נוספים, אבל למרות המצב הקשה והכואב
מתקש הרב אלי סדן, ראש מוסדות 'בני דוד' בעלי,
להביט במבט־על על אירועי המלחמה הנוכחית
ולהתרשם מהרוח הגדולה של העם

// רבקי גולדפינגר

**"גם בחג שמחת
תורה הזה, כשהתחיל
האירוע הקשה והגיעו
עוד ועוד פרטים על גודל
הזוועה, אני אמרתי:
ההתחלות הן קשות,
כנראה הפתיעו אותנו
שוב, אבל עם ישראל חי.
וכמו שניצחנו בכל
המלחמות, כך ננצח
גם עכשיו בעזרת ה'.
יכול להיות שזה מורכב,
ונראה שנשלם מחיר
כבד מאוד, אבל מתרפ"ט
ועד היום אנחנו מוקפים
ברשעי עולם שנלחמים
נגדנו ולא ויתרנו"**

ואולי רבבות אנשים, שמסכנים את חייהם בשביל לשמור על קיומה של מדינת ישראל. ובל נשכח, שבסופו של דבר מדינת ישראל משגשגת ומתפתחת. התחלנו עם 600 אלף יהודים, היום יש שבעה וחצי מיליון ואנחנו כל הזמן מתקדמים. נכון, יש קשיים ויש בעיות וחילוקי דעות, אבל גם מסירות נפש אדירה של נשים וגברים למען קיום הארץ הזאת." הרב סדן מתאר את התחושות שליוו אותו ואת חבריו בקרב הראשון בחייו: "הרגשתי את הכדורים שורקים מסביב לאוזניים שלי בקרב כראמה בשנת 68'. ידעתי שהם יכולים לפגוע בי, כמו שהם פגעו בחברים שלי שהיו שם. אבל בתוך כל זה, כולנו ידענו שאין דבר יותר צודק ויותר מוסרי ויותר חשוב ונאצל מזה, והסתערנו קדימה והיינו מוכנים לסכן את החיים שלנו בשביל קיומה של מדינת ישראל, שזה דבר שעם ישראל והאנושות כולה מחכה לו אלפיים שנה".

המונים מתחננים שיגייסו אותם

"בחסדי שמיים תראו את ההתפתחות המדהימה של המדינה - כלכלית, חברתית, הייטק, טכנולוגית וגם בניין התורה, זה הרי לא יתואר. אני תמיד מספר כיצד כל ראשי הישיבות ביקשו מבן גוריון 400 היתרי דחיית גיוס, כי זה היה מספר התלמידים שלמדו תורה בארץ ישראל, אחרי שבאירופה היטלר השמיד את כולם ובארצות ערב כולם נאלצו לברוח. מרכזי התורה באירופה ובארצות המזרח התבטלו ומה שנשאר הם אותם

שלנו מתייצבים מיד, מלאי רוח לחימה. "זה מה שמיוחד כל כך בעם ישראל. גם במלחמת יום הכיפורים, גם באירועים אחרים בעבר - גם אם היו כישלונות של המערכת או של הנהגה כזאת או אחרת - בסוף, הלוחם הישראלי הוא מלא עוז פנימי והוא חי באינטואיציה ובהרגשה שאין דבר יותר גדול ויותר צודק בחיים מאשר להיאבק על קיומה של מדינת ישראל. התודעה הפנימית הזאת יוצרת את הגבורה יוצאת הדופן של רבבות ומאות אלפי אנשים שנלחמו בעוז על הארץ בשבעים וחמש השנים האחרונות. כלומר, זה לא דבר שעכשיו אנחנו צריכים להמציא אותו יש מאין. אנחנו חיים בצורה כזאת הלכה למעשה. כולנו בבת אחת עזבנו את הקטנות היומיומיות והתרוממנו לחוש איך אנחנו חלק מעם גיבור. אנחנו חלק מעם הנצח", הוא אומר.

"רוח ה' מתגלה בשעת מבחן. הנחישות ואומץ הלב והאחדות של האומה כולה מתגלה. ואגב, בתפילה אנחנו אומרים: 'איש ישראל ותפילתם מהרה באהבה תקבל ברצון'. אני חושב ש'איש ישראל' אלו אותם אנשים שכבר עשרות שנים, 'באי באש ובמים למען קידוש שמך', הגיבורים שנכנסים למקומות הכי מסוכנים במסירות נפש אדירה. אנחנו יודעים שהצבא, השב"כ והמוסד עושים דברים דמיוניים שדורשים גבורה ואומץ לב בלתי רגיל, בשביל לשמור על קיומה של מדינת ישראל. אומץ הלב הזה לא מתחיל בשעת מלחמה. הוא קיים בקרבנו, במהותנו, והוא יוצא לפועל יום יום על ידי אלפים

חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא יישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה'. 'והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלוקי יעקב ויוורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו'. כל מה שהנביאים אמרו זאת אמת, וגם כל מה שקורה היום בעצם זה התגשמות נבואות הנביאים. אבל בינתיים אנחנו מוקפים אויבים רשעים, ואני לא חושב שזה מחליש אלא להפך. כי אנחנו מקבלים החלטה כעם שאנחנו רוצים לקיים את מדינת ישראל, למרות שאנחנו מוקפים אויבים. זו החלטה נחושה", הוא מבהיר.

"ההחלטה של דוד בן גוריון על הכרזת המדינה עברה על חודו של קול כי כולם ידעו את משמעותה. הסיפורים אומרים שבן גוריון שלח פייוף לירושלים להביא את הרב מימון, כי אחרת לא היה לו רוב בהחלטה הזאת. אבל ברגע שעברה ההחלטה על קום המדינה עם ישראל התגבש סביבה, שמח ורקד, למרות שהיה ברור מחיר הדמים שיש להחלטה הזאת. ומאז ועד היום לא פסקה חרב מישראל. ומאז ועד היום אנחנו אומרים לעצמנו שעם ישראל, שהוא עם מיוחד, בא לשנות את התפיסות הרוחניות והמוסריות של החברה האנושית, והוא עומד מול רשעי עולם שלא יכולים להשלים עם זה ויש רק שתי אפשרויות: או לחזור לגלות, להסתובב שם עם טלאי צהוב ולחיות תחת המוסלמים או הנוצרים, או לקום ולחזור אל שלמות החיים שלנו בארץ ישראל מתוך גבורת האומה. ולמען זה צריך להיות מוכנים להילחם".

באמת ראינו השבוע את אלפי החיילים

צילום: יוסי אלון פלאש 90

"הלוחם הישראלי מלא עוז והוא חי באינטואיציה שאין דבר יותר גדול ויותר צודק מאשר להיאבק על קיומה של ישראל". חיילים בגבול עזה השבוע

400 אנשים בארץ ישראל ומעט ישיבות שהתחילו באמריקה. ומה קורה היום - איזו עוצמה אדירה בעולם התורה גם של הציונות הדתית. כלומר, אנחנו כל הזמן מתפתחים, התורה מתפתחת, החברה, הכלכלה, רמת החיים, וגם האיכות של הצבא מתפתחת. אבל ההתפתחות הזאת כל הזמן עומדת בצילה של מלחמה מתמדת על קיומנו, שלא יכולה להתרחש מבלי שיהיו אנשים שיהיו מוכנים לסכן את חייהם".

אתה מתאר פה תמונה באמת מרגשת של גאולה, אבל בהסתר הפנים הנוכחי הצער והייאוש עלולים להשתלט באופן טבעי.

"דיבורים כאלה היו כל הזמן. אני זוכר ערב מלחמת ששת הימים את הבדיחה שהאחרון יכבה את האור וכדומה. בכל חברה יש אנשים שתחושת הייאוש והחולשה משתלטת עליהם".

מראות של מחבלים שמסתובבים באין מפריע בבארי, באופקים או בשדרות, זה שובר את הלב. זה טבעי.

"אני חושב שזאת הסתכלות לא נכונה", מסייג הרב. "למשל בשנות החמישים, אני זוכר את זה בתור ילד בן שמונה - את אוטובוס הדמים במעלה עקרבנים שמחבלים עצרו ורצחו את הנוסעים. עד היום אני זוכר את התמונה של האוטובוס עם הגויות מפורות סביבו. זה האויב שלנו. והיום האויב מבין

שמדובר גם במאבק תודעתי - אז הוא כל הזמן מפרסם סרטונים קשים ומטלטלי נפש כדי להגביר את הייאוש בקרבנו. אבל אנחנו כבר היינו במצבים קשים יותר וצה"ל היה במצב יותר עלוב, ומדינת ישראל הייתה חסרת מגן במשך שנים והתגברנו על הכול. לצלם זום על רגע מסוים בחיים, על מצב ספציפי, זאת הטעות הכי גדולה", מדגיש הרב. "צריך להביט תמיד בגדול על הקיום שלנו. עובדה שאי אפשר להתווכח איתה היא שלמרות שאני יכול לספר על עשרות אירועים קשים וטראומטיים שחווינו כעם - אנחנו כל הזמן מתקדמים. עם ישראל חי. למרות כל הדברים הקשים שכבר עבר לאורך ההיסטוריה הוא חי. אנחנו רואים את התמונה הנוכחית ומתייאשים? לא", הוא זועק.

"קודם כול, אנשים, תפסיקו להסתכל בסרטונים. תפסיקו להיחשף כל הזמן לסרטי הזוועה. גם לא צריך כל שעה לרוץ ולשמוע חדשות, כי אנחנו יודעים שיש מלחמה ובמלחמה יש אבדות ויש קשיים ויש צרות. זה ברור וזה כואב וזה לא קל, אבל כל אחד ואחת מאיתנו צריך לעשות את התפקיד שלו. הלוחמים שלנו נלחמים בנחישות ובגבורה. סיפר לי חבר שהוא מג"ד, שמתקשרים אליו איך ספור אנשים שכבר סיימו את השירות הצבאי ומתחננים שייקח אותם בחזרה לצבא. הם אפילו כבר לא מתנדבים למילואים, אבל עכשיו יש מלחמה והם רוצים לבוא ולהסתער קדימה. זה עם ישראל האמיתי וזה קורה בכל מקום, ועל זה צריך להסתכל ועל זה צריך לדבר, ולא על סרטונים שהחמאס מפיץ בכוונת זדון כדי להפיל את רוחנו. המלחמה צריכה להיות ברוח גדולה. מי שמסתכל על מלחמות ישראל בעבר ומי שיסתכל על הגבורה של החיילים היום, ואיך הם עושים את העבודה שלב אחרי שלב, לא יכול שלא להתפעל ולהתמלא בביטחון ובאמונה".

הרב סדן שב לימים הראשונים של מלחמת יום הכיפורים ולרוח המפקד שהורה להביט קדימה ויהי מה, רוח שהביאה לניצחון הגדול: "גם בימים הראשונים של מלחמת יום הכיפורים הייתה מבוכה גדולה. היו אלפי הרוגים ופצועים ושבוים והיו אנשים שדיברו על ייאוש ועל חורבן בית שלישי, ולמרות כל זאת זה הסתיים בניצחון אדיר. ולמה זה הסתיים בניצחון אדיר? בגלל שמתברר שעם ישראל הוא מלא עוז, מלא כוח ומלא אמונה. כאשר יצאנו לעבר התעלה והגדוד שלנו קיבל זחל"מים כדי להתקדם אל תעלת סואץ, על הזחל"ם היו מונחות סירות גומי בשביל לחצות את התעלה. ההנחיה של המח"ט הייתה חד-משמעית: אנחנו חותרים לתעלה כי זה מה שיכריע את המלחמה ואנחנו לא נעצרים, גם אם יש בדרך פצועים והרוגים. כל מי שנשאר חי - דוחף קדימה. ובאמת, בדרך לשם פגז נפל בין הזחל"ם שלנו לזחל"ם שלי, והיה חייל הרוג ועשרה פצועים. אני ישבתי באותה סירה ולא קרה לי שום דבר בנס גלוי. ולקחנו את ההרוג ואת הפצועים, שמנו לידם חובש, הודענו בקשר בדיוק באיזו נקודה הם, והמשכנו הלאה לתעלה. וכך הוכרע הקרב. מלחמה היא לא צחוק, היא מלאה בכאב. כשתיגמר המלחמה, כמובן אנחנו נלך לנחם משפחות, אנחנו ננסה לראות איך אנחנו יכולים להתמודד עם כל הכאבים

"צריך להביט בגדול על הקיום שלנו. עובדה שאי אפשר להתווכח איתה היא שלמרות שאני יכול לספר על עשרות אירועים קשים וטראומטיים שחווינו כעם - אנחנו כל הזמן מתקדמים. עם ישראל חי. אנחנו רואים את התמונה הנוכחית ומתייאשים? לא. סיפר לי חבר שהוא מג"ד, שמתקשרים אליו אינספור אנשים ומתחננים שייקח אותם בחזרה לצבא. זה עם ישראל האמיתי וזה קורה בכל מקום ועל זה צריך להסתכל. המלחמה צריכה להיות ברוח גדולה"

וכל הייסורים שעם ישראל עובר, אבל עכשיו בשעת המלחמה אנחנו נדרשים לחתור אל היעד בלי להתחשב במה שקורה בדרך. לא לשקוע במראות הקשים", הוא מצפה. "זו הרוח שהייתה, וזו הרוח גם היום. מח"ט הנח"ל שנהרג לקח את הרכב ונסע עצמאית בשביל להצטרף ללוחמים שלו שנלחמים בחמאסניקים. זו גבורה יהודית. זאת רוח גדולה שטבועה בנו".

הרב צבי יהודה דרש רוח גדולה

כשהרב סדן שב לביתו לאחר חודשים ממושכים בשדה הקרב במלחמת יום הכיפורים, ביקר בבית מדרשו בישיבת מרכז הרב: "אני חזרתי מהמלחמה חצי שנה אחרי שנסענו. חזרתי לישיבת מרכז הרב כמה ימים לפני פורים. נהרגו מהישיבה לא מעט אנשים, ובסוריה עוד המשיכה המלחמה, והרב צבי יהודה כל הזמן דרש מהבחורים להיות עם רוח גדולה ולא להפיל את הרוח. הוא אמר: עכשיו מלחמה - צריך רוח גדולה. ככה התחנכנו". אבל אולי זה לא אנושי, כשמתינו מונחים לפנינו?

"במלחמות יום הכיפורים נהרגו לידי חברים טובים. לצערי הרב, לפי הדיווח העכשווי גם השבוע התבשרנו על תלמידים יקרים ממוסדות 'בני דוד' שנהרגו. בחדר הזיכרון של 'בני דוד' תלויים 23 תמונות של חללים. אנחנו, כמו כל עם ישראל, מתמודדים עם השכול שנים רבות, אבל כנראה שאנחנו באמת עם שלא פועל לפי הסטנדרטים

האנושיים הרגילים, כי אחרת מזמן לא היינו קיימים. אנחנו עם שקיים שלושת אלפים שנה. לא נשאר שום דבר, לא מבבל ולא מרומי ולא מיוון, ולא מכל האימפריות שמיררו את חיינו. ועם ישראל חי וקיים, והאמונה שלנו והתורה חיה בתוכנו אלפי שנים - אין תופעה כזאת בעולם כולו. זה באמת משהו שהוא מעבר לסדר הרגיל. צריך להבין: יש בעולם רשע, ומי שרוצה להישאר מלא רוח של חירות ומלא ערכים ומלא מוסר, צריך גם להיות מוכן להילחם ברשע. אין לנו ברירה. ואנחנו פה היום ואם אנחנו לא היינו קיימים, אז הרשע היום על העולם כולו".

עד כדי כך?

"גם ביידן שגדל בארצות הברית החופשית יודע שבתוך המזרח התיכון המטורף הזה, מדינת ישראל הקטנטנה היא המקום היחיד של מוסר, של צדק, של אמת, של משהו שמתאר חופש אמיתי של רוח האדם. והוא מוכרח לעמוד לצידה מול כוחות הרשע. זה לא סתם סיסמאות או פסוקים אלא החיים עצמם".

זה תפקיד לא פשוט.

"לכך נבחרנו. זה תפקיד מורכב ומאתגר ובכל הדורות היו כמובן אנשים שעזבו אותנו והתבוללו, אבל בסופו של דבר עם ישראל חי, והמוסר שלנו מתפשט בעולם", הוא אומר. "עם ישראל יוכיח לעולם כולו שהטוב והצדק והאמונה יותר חזקים מהרשע. עלינו להכיר את הגודל הפנימי שבתוכנו. את רוח ה' הממלאת אותנו, ובעזרת ה' נצא גם מהמלחמה הזאת מחוזקים".

צילום: ליאור שטול

"מח"ט הנח"ל שנהרג, לקח את הרכב ונסע עצמאית להלחם בחמאסניקים. זו גבורה יהודית". מח"ט הנח"ל אל"מ יהונתן שטיינברג הי"ד בהדלקת נר חנוכה במכירת 'בני דוד' בעלי

אֶרְדּוּף אוֹיְבֵי וְאַשְׁיֵגֶם וְלֹא אָשׁוּב עַד כְּלוֹתָם.

צאתכם לשלום ושובכם לשלום

בנינו אנשי החיל

יחד ננצח!

החברה לפיתוח גוש עציון

מעבירין את רוע הגזרה

בתוך השבר הגדול והנורא נאספים להם עוד ועוד סיפורים מופלאים שמתרחשים בכל פינה, בעורף ובחזית, ויוצרים יחד מציאות חדשה

צילום: דוד כהן פלאש 90

באחד הלילות האחרונים ישבנו חבורה של נשות מגויסים בשארית של סוכה, להישען זו על זו, לאסוף כוחות. נתנו מקום לכאב, לתפילה, לזעקה המתפרצת. להלם, לאלם. רגע לפני שהתפזרנו מיישהי התחילה פרק תהילים והצטרפנו אליה. פתאום הניגון היה לי מוכר, והדה ז'ה וו, והתחששות. בבת אחת נזרקתי שנים אחורה אל ערב הגירוש מגוש קטיף. אל התפילות הנזעקות בחולצות כתומות, אל התחינות הבורעות שלא יבוא חורבן. שתיים מהחברות שהיו לידי בסוכה הן מגורשות מעצמונה ומנצרים. הן ישבו בחוקות ושרו, אולי כמו אז.

בתש"ח גורשנו מהעיר העתיקה וחזרנו אליה רק אחרי 19 שנה של געגוע. בתשס"ה גורשנו מגוש קטיף, ועכשיו מחכים לשוב אליו, בשנה ה-19 לגירוש. התיקון מחכה לנו. ואם הוא לא ייעשה עכשיו הוא ייעשה בעוד כמה שנים, במחיר דמים גבוה יותר ואחרי מלחמה מתישה עם אויב נחוש שמזוהה את ההסכנות המפוחדות שלנו. אנחנו בפרשת דרכים. או שישיראל תגיב מעט מדי וחלש מדי מפחד ה"מה יאמרו עלינו בעולם", או שהיא תעשה את מה שדורש מוסר יהודי אמיתי (וגם מה שהמערב מצפה ומייחל שנעשה) - להכות ברוע עד תום. לכתוש בעוצמה. בלי למצמץ. אנו דורשים ממנהיגינו הכרעה מוחצת, המחיר הכבד כבר שולם. רוב העם מבין ודורש את זה, מה שגם שתי אינתיפאדות וכמה מבצעים צבאיים לא הצליחו להזיז. הכאפה המטלטלת שחטטנו משנה את התמונה, ושום דבר כבר לא ישוב להיות מה שהיה.

על מה רבנו לפני שבועיים

בתוך סערת המלחמה הבחירות לרשויות עדיין רובצות מעלינו, ובכל זאת זה נראה פתאום אחרת. בכמה רשויות המועמדים ביקשו מהפעילים להפוך את שלטי הבחירות ולכתוב על גבם האחורי מסרים מחזקים של אחדות ועידוד. רוח אחרת נושבת ברחובות. אנשים שלא דיברו ביניהם בשבועות האחרונים מאמוציות הבחירות, נעצרים במרכז המסחרי עם טפיחה על הכתף - מה איתכם, מי מגויס אצלכם, הכול בסדר? כאילו רק חיכינו שמישהו יחזיר אותנו לקרבה הזאת. אנשים שעומדים בתור בסופר ופתאום נכנס מילואימניק מהאוגדה הסמוכה, וכולם מריעים לו ומודים לו, והוא עומד קצת גבוה כי הוא בכלל רק רצה לקנות קולה, ובכל זאת יש רוח חדשה בסופר. משהו מקומתם של הקונים קצת נזקפת. מין תנועה ששמורה לאנשים שמרגישים חוסן של יחד. שהאנרגיה שבזווה במלחמת אמוציות חוזרת להשתמר עכשיו לזכרם החשובים באמת. וכמה כל הפרופורציות משתנות פתאום. ועל מה בכלל רבנו לפני שבועיים.

ביום שלישי האחרון היה היארצייט של ר' לוי יצחק מברדיצ'ב, סגורם של ישראל. אני מאמינה שהוא מסתובב שם נסער בהיכל של מעלה, מנענע את אמות הסיפים, אוסף את הסיפורים המופלאים שמתרחשים כאן בכל פינה, בעורף ובחזית, ומעמיס על כפות המאזניים. אם הוא רק היה נכנס לקבוצות הווטסאפ ורואה את ההצפה... אני מצרפת לו סיפור קטן, טרי.

בעלי וחבריו לפלוגה ישנו לילה במושב קטן בדרום. מושב חילוני אומונם, אבל הם הבינו שיש בו בית כנסת כלשהו שיוכלו לפתוח להם אותו כדי להתפלל שחרית. הם מגיעים לשם בבוקר ורואים משפחה קטנה ונבוכה שעומדת בכניסה. ילד, הורים, סבא ודוד. מתברר שלילד יש בר מצווה היום, אבל בינתיים אין מניין, ואין מתפללים, ואין בר מצווה.

כשהיילים העיפיים מבינים את הסיטואציה הם מתנערים ומרימים לו שם אירוע בר מצווה, כולל שמחה וריקודים ועלייה לתורה ואנרגיות גבוהות. האירוע נחתם במעגל שירה רמה של "אל תירא ישראל אל תירא..."

ומעגל של חיילים רגע לפני היציאה לחזית, וילד שבתוך המלחמה נכנס בעול מצוות ובברית הנצח של עם ישראל, ומשפחה קטנה דומעת מסביב, והם עטורי טליתות ותפילין, אותו קשר תפילין של יהודים שנות דור.

ר' לוי יצחק מברדיצ'ב, אתה בטח מתרצץ עכשיו ומעמיס גם את

הסיפור הזה על המאזניים, ושואג כארי בהיכל של מעלה: זכאים בדיון! זכאים בדיון! זכאים בדיון!

אנחנו זכאים. כולנו. אני מבקשת להצדיע כאן ליאיר גולן. האיש הזה, שאומר דברים שקשה לי מאוד לשמוע, האיש הזה רץ עם רכבו הפרטי וצלל לתוך האש בדרום הלון ושוב ללא הפסקה כדי לחלץ ולחלץ ולחלץ. ככה ישר לאש, להציל אחים. ואולי זה המבצע האמיתי שלפנינו. אם כל אחד יבחר משהו שיש לו איתו מחלוקת עמוקה, ויבחר לשנות את המבט עליו, את הכותרת שלראשו - אולי סופסוף נתקן את מכירת יוסף, נשיב את האחוזה ונוכה לאחדות אמיתית. הקלישאה הזאת מוכרחה להתקיים. וזה בסדר שאנחנו חלוקים בדעותינו, ומגוון הדעות במגוון הצבעים במגוון הפסים. אבל כתונת הפסים הטבולה בדם תשוב ותתאחה חזרה מקרעיה.

מבקשים למחות את זכר עמלק

אפרופו קרעים, דימוי שפוגש אותי בימים אלו הוא צירי הלחץ של לפני הלידה. בלי אפידורל כל ציר מורגש חזק מאוד, מטלטל מאוד. בשלב כלשהו הגוף מגיע לסף הכאב, למה שנראה כמו תחתית שאין לאן לרדת ממנה. אלו הרגעים של "אי אפשר יותר, לא נושמת יותר", ואז בקרקעית הזאת, מהאין-אוויר הזה, מגיח ציר עצום שאין בו מושג של זמן ומקום, ובזעקה אחת גדולה נולד תינוק. נולדים חיים חדשים. ואנחנו ממש שם. שלב צירי הלחץ שמהם ניוולד למציאות חדשה, למדרגה שעוד לא היינו בה. אין מצב שכל המשבר הזה הוא בשביל צעד קטן. זה משבר שהוא מושב היולדת, ואולי מעולם לא עמדו

רוח אחרת נושבת ברחובות. אנשים

שלא דיברו ביניהם בשבועות

האחרונים מאמוציות הבחירות,

נעצרים במרכז המסחרי עם טפיחה

על הכתף: מה איתכם, מי מגויס

אצלכם, הכול בסדר? כאילו רק חיכינו

שמישהו יחזיר אותנו לקרבה הזאת

רבים כל כך מעם ישראל וביקשו יחד למחות את עמלק, לבקש גאולת עולמים. ואנחנו רגע משם.

ותשובה.

ראית איך עשינו תשובה? ואיך מפגינים ומופגנים הפכו להיות צד אחד, ואיך כל מי שרק לפני שבוע נלחם עד דם, נלחם עכשיו עד דם כדי לחלץ אח ממלכתות מחבלים? ראית איך כולם התייצבו 200 אחוזים כתף לכתף כמו שאחים עושים? ראית שעובדים כדי להקים ממשלת אחדות כדי למגר את הרוע ביד? ראית איך התפילות נעצרו והטליתות קופלו וכולם עלו על רכבים באמצע החג רק כדי לצאת ולהתייצב לעזרת אחינו? ראית את האחוזה הזאת? שמעת את הקול הרועד של המבוגר שצילם היום סרטון ואומר: "אני חושב שחזרנו להיות אחים. סוף סוף". שמעת את זה?

ותפילה.

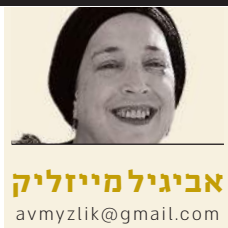
הגיעו אליך כל נהרות התפילות? והכנסים בזום לתפילת רבים? ואין ספור פרקי תהילים שמולמלו בעורף ובחזית, וכל שיעורי התורה של הילדים? את ספרי התהילים המקוונים שמסתיימים בזה אחר זה? רשמית את כל שיעורי התורה שהועלו לרשת כדי לחזק את הרוח? הגיעו אליך כל המיות הלב באלף צורות, בשפע שפות, עם מילים ובלי מילים, וניגונים שהפכו לתפילה, ודמעות שהן תפילה, וזעקת לב אילמת? ראית את החיילים עומדים בשטחי הכינוס רגע לפני היציאה לשדה הקרב כשהם פורשים ידיים על ראשי החברים ברשת ביטחון צפופה ומתפללים לפניך בעוז ובגבורה?

וצדקה.

ראית את מאות המכוניות והמשאיות ואלפי המתנדבים שבאו ופרקו עוד ועוד שקיות שהביאו מהבית, והורים של קרטוני ציוד שקנו לחיילים ולמפונים, אוכל וגופיות ונייר טואלט ומים ומטענים וציוד? ראית את הטורים הארוכים שבהם עמדו אנשים שעזרת כדי לתרום דם? אתה סופר את קבוצות המתנדבים להסעת מגויסים, לעזרה לנשות העורף, להפעלת ילדים ממשפחות המחולצים? את הפייבוקס שקרס מעומס הנתינה? רשמת לפניך את בני הנוער שפירקו את הסוכות בבתי המגויסים ובדרך זרקו את הזבל? ראית את זה שהכין עשרות סנדוויצ'ים מפנקים ונסע לצומת כדי לדחוף לכל רכב צה"לי כמה כריכים? ראית את הצעות האירוח בצימרים, ביחידות דיור או בחדר פנוי בבית?

הכול הגיע אליך? בקע שערי שמיים? ותשובה. ותפילה. וצדקה.

אפשר כבר להעביר את רוע הגזרה? ●

גשר צר מאד

מתקפת הטרור והמלחמה הקשה שניחתה עלינו מזכירה לכולנו כי האמונה היא הנשק העיקרי שלנו כיחידים וכעם

ממתק "פרו רושה" בריאות

הוא קל להכנה, מהיר, בריא וטעים, לתת לנו כוח ושמחה, חיוך על הפנים והמוזן תקווה בלב.

כ-20 יחידות

זמן קליפה:

5-4 דקות

דרכת קושי:

קאה

- 200 גרם אלוזי לוז
- 3 כפות קקאו
- 6 תמרים מכן מבי'הול, מלו'ענים
- 3-4 כפות סילאן טבעי

מחזמים תנור לחום של 180 מעלות. מניחים את האגוזים על תבנית בינונית וקולים אותם בתנור במשך 4-5 דקות, עד שהקליפה החומה שלהם נסדקת וריח אגוזי עדין נישא באוויר. מוציאים את האגוזים, מצננים מעט ומשפשפים אותם בין כפות הידיים עד שרוב הקליפה החומה נוסרת.

שומרים בצד 20 אגוזים למילוי הממתק, ועוד שליש מהכמות לציפוי. מעבירים את האגוזים הנותנים למעבד מזון או לבלנדר וטוחנים. מוסיפים את הקקאו והתמרים וטוחנים עוד דקה או שתיים. מוסיפים את הסילאן וטוחנים לממרח אחיד.

יוצרים מהתערובת כדורים בקוטר 2 סנטימטרים. שמים במרכז כל כדור אגוז ומשלימים את הכדור.

קוצצים את האגוזים ששמרנו בצד ומגלגלים בהם את כדורי הממתק. מעבירים לצלחת ושומרים במקרר עד להגשה.

לחשוב, מה להרגיש, חשה שלא נותרה לי קרקע לעמוד עליה ולא פיסת אוויר לנשום אותה. כשאנשים קרובים ויקרים כל כך נפגעו, נהרגו, נחטפו, ובעצם כל מי שנפגע הוא אח שלי, יקר וקרוב, כשהמחשבות על זה עומדות להטריף אותי על דעתי, כשיקרים אחרים מסתכנים ויוצאים עכשיו למלחמה שסופה אינו ידוע, כשהשנאה והאימה נחשפות בצורה כה בוטה ומטלטלת - נותר לי רק מקום אחד לחזור אליו - ה' מעוז אתה היית לנו בדרך דור.

זה המעון. זה המקום. האמונה היא מה שהחזיק אותנו מאז ומעולם והיא הנשק היחיד שלנו. ומה שהדהים אותי בקטע הזה שנפתח לי סתם כשנפתחתי את הספר 'משיבת נפש' בחיפוש אחר חיזוק, שכאשר אדם יוצא למלחמה הוא רוצה להרגיש שיש לו נשק חזק, עוצמתי, משהו שהוא יכול להיתלות בו. ואני הרי יודעת שהאמונה שלי כל כך קטנה, אז באמת הכול תלוי רק בה? והנה כאן אומר הכהן לעם ישראל חיזוק כל כך עצום - עצם אמירת "שמע ישראל" היא אמונה בפשטות. רק להאמין. עצם האמירה, עצם הנשיאה של העיניים לשמיים עם "שמע ישראל" - אזי אתם ראוים לנצח את אויביכם.

עם שעשוי מאבנים טובות

ובין כל הכאב שנשקף היום מכל מסך, גם ראיתי סרטונים של חיילים שרים שירי אמונה, ראיתי קבוצות אינסופיות של תהילים שנפתחו, אנשים שרצים לעזור ולתרום ולדאוג ולהציל, ראיתי גיבורים שמסרו נפש למען האחים שלהם, ראיתי עם שלם מתאחד מיד, יחד, כגוף אחד. ראיתי כל כך הרבה מראות של אמונה. לרבי נחמן יש סיפור על בן מלך, שברגע שהוא נחתך - רואים שהוא עשוי מאבנים טובות. שמתחת להכול הוא כולו יופי ואור. כך גם אנחנו - נחתכנו חתך כל כך כואב על ידי יצורי אופל שחורים משחור, תחתית שבתחתית של הקיום האנושי, ובבת אחת החתך הזה מגלה ממה עם ישראל עשוי, מראה לכולנו שאנחנו עם שעשוי מאבנים טובות! מזכיר לנו את מה שהשנה האחרונה כמעט לגמרי השכיחה מאיתנו, את האור והיופי והאמת של עם הנצח המופלא שלנו - כל אחד ואחת מאיתנו.

אז כן, אני מאמינה. מאמינה שהשם איתנו, מאמינה שהוא יגאל אותנו ויילחם לנו באויבינו. מי ייתן ונזכה לניסים גלויים וישועות אמיתיות, ויקוים בנו עד מהרה הפסוק "לא יישמע עוד חסם בארצך שוד ושבר בגבולייך וקראת ישועה חומותייך ושערייך תהליה" ●

אני יושבת השבוע לכתוב טור אוכל לעיתון. ומי אני שאכתוב? ועל מה? אני לא רבנית, ולא פרשנית צבאית. רק יהודייה אחת מתוך עם שלם, שיושב המום ומתאבל, כואב, קרוע, זועם.

קטונתי מלמצוא מילים. הפעם אני משאירה אותן למישהו גדול ממני, לרבי נחמן מברסלב, זכותו תגן עלינו, מתוך תפילה ותקווה לזמנים יפים, לנחמה, לבשורות טובות לכולנו, ולניצחון שלם ואמיתי לכל עם ישראל.

העיקר הוא רק האמונה הקדושה", אומר רבי נחמן.
 "כשהוא חזק באמונה הקדושה בוודאי אין לו להתיירא
 משום מלחמה ושום ניסיון שבעולם. וזה שאמר להם
 הכהן: 'שמע ישראל, אתם קרבים היום למלחמה',
 ודרשו רבותינו זיכרונם לברכה: אפילו אין בכם זכות
 אלא מה שאתם אומרים בכל יום 'שמע ישראל', אתם
 ראויים לנצח את אויבכם וכו'. היינו כי בזכות 'שמע
 ישראל' לבד, בזכות האמונה הקדושה, בזה לבד אתם
 יכולים להתקרב למלחמה בגשמיות וברוחניות. כי
 מאחר שאתם חזקים באמונתו יתברך, שוב אין לכם
 להתיירא כלל משום מלחמה שבעולם. וזה: 'אל ירך
 לבבכם אל תיראו ואל תערצו ואל תחפזו מפניהם',
 ודרשו רבותינו זיכרונם לברכה: 'אל תיראו משעטת
 סוסים ומשפעת הקלגסים וקול הקרנות', היינו ענייני
 תכסיסי מלחמה שעושים השונאים להפחיד ולאיים
 על שכנגדם", אומר רבי נחמן ומוסיף: "אבל העיקר
 שלא יפחד כלל, שבעולם הזה האדם צריך לעבור
 על גשר צר מאוד, והעיקר הוא שלא יתפחד האדם
 כלל. ועיקר ההתחזקות לעבור בשלום על הגשר הצר
 בלי פחד הוא האמונה הקדושה כנ"ל, בבחינת 'שמע
 ישראל אתם קרבים היום למלחמה', היינו בזכות
 'שמע ישראל', שהוא האמונה הקדושה, אזי 'אל ירך
 לבבכם' וכו', כי ה' אלוהיכם ההולך עמכם להושיע
 אתכם, כי מאחר שאני מאמין בהשם יתברך באמונה
 שלמה כי 'מלוא כל הארץ כבודו' והשם יתברך עמדי
 תמיד, אזי שוב 'לא אירא, מה יעשה לי אדם' כי מאחר
 שיש להאדם אמונה חזקה בהשם יתברך, בוודאי ינצח
 כל המלחמות וסוף כל סוף ישוב להשם יתברך באמת
 בבחינת 'את אשיב על ליבי על כן אוחיל', וזאת הוא
 חגיגת מלכות אמונה".

מחפשת מילים של חיזוק

ביום הזה, שבו אני מקשיבה לחדשות ומתנתקת כי זה כואב מדי, ושוב מקשיבה ושוב מנסה להתנתק, כשהלב מסוחרר כולו ואני פשוט לא יודעת מה

"ביום הזה, שבו אני מקשיבה לחדשות ומתנתקת כי זה כואב מיד, ושוב מקשיבה ושוב מתנתקת, כשהלב מסוחרר כולו ואני פשוט לא יודעת מה לחשוב, מה להרגיש - נותר לי רק מקום אחד לחזור אליו - השם מעון אתה היית לנו בדור דור"

ההרשמה
בעיצומה

בס"ד

אחים
בלב!

חלוקי

הירשמו עכשיו למחזור החדש של לימודי סיעוד BSN

הלימודים מתחילים

ביום ראשון, י"ב טבת תשפ"ד, 24.12.2023

בואו ללמוד תואר מלא בשליחות, הגשמה עצמית וסיפוק.

בית מדרש בראשות
הרב יוסף צבי רימון

יחי לימוד
מרכזים

חדשנות
לימודית

מערך מלגות
רחב

שנה ראשונה חנם
לבוגרי צבא

www.jct.ac.il | | 054-3232080

***3239**